

MÚSICA L'Acústica porta una marea humana a Figueres

El festival omple els espais més cèntrics de la capital empordanesa i els restauradors diuen que cal aprofitar aquests dies. ▶45

FETS I GENT Can Fabes tanca a l'espera d'inversors que el reflotin

El restaurant del malaguanyat Santi Santamaria va servir ahir a la nit l'últim àpat després de tres dècades fent història. ▶46

Cultura i Societat

ESPECTACLES | CIÈNCIA | TENDÈNCIES | TRADICIONS | FETS I GENT | CINEMA | TELEVISIÓ

CORREU ELECTRÒNIC cultura.diaridegirona@epi.es

El Fitag vist per dins: cara, ulls, vides i mil històries

Converses darere del teló

Amb la representació arriba el clímax, però abans hi ha moments d'il·lusió, por escènica en alguns casos, nerviosisme i, sobretot, molt d'amor pel teatre

ANIOL RESCLOSA

Un assaig de la companyia russa Grotesque.

EL REPORTATGE

Estela García
GIRONA

En Victor és de Rússia, té 27 anys i un cognom impossible d'escriure i pronunciar, a més d'una sorprenent fluïdesa amb el castellà. Des dels 4 anys fa teatre amb la mateixa companyia, Grotesque, de la seva ciutat natal, Surgret. Creu que el teatre «és l'art més complet». «Una persona normal només coneix el 20% d'ella mateixa. Amb el teatre acabes explotant la part restant fins a completar-te i omplir-te». Poques hores abans de la seva funció al pati de la Casa de Cultura el passat dijous, en el festival de teatre amateur Fitag de Girona, Victor es mostrava nerviós

i inquiet. «És el primer cop que actuem fora de Rússia, tots estem tremolant però amb moltes ganes de mostrar l'obra i serà el tercer cop que la fem». *Comedy of Love or 33 misfortunes* és una comèdia romàntica que gira entorn de «l'amor», en la qual Victor té dos papers: un lladre i el millor amic de l'actor principal.

Era una evidència afegir a la nostra llarga conversa un dels temes de conflicte de Rússia: l'homofòbia. En Victor conviu amb aquesta repressió sense semblar-li res estrany, «el meu país està molt dividit, un 20% de la població té una mentalitat més oberta i, podríem dir, occidental, però l'altre 80% té una mentalitat molt tradicional i més propera a les doctrines disciplinàries orientals». «Però nosaltres, els artistes, som un sector molt obert de ment i no tenim cap problema». Una solució? Que passin

vint o trenta anys».

Popol-Vuh, sopro de vida és l'obra del director mexicà Josué Cabrera, basada en el llibre sagrat dels maies, amb un afegit «d'esperança» per desmitificar i trencar amb la teoria «caòtica» de la fi del món el passat 2012. És una altra de les propostes del cartell internacional del Fitag. «Ho fem en idioma maia per introduir-hi la moralitat de tenir present la nostra cultura i els nostres orígens». Josué Cabrera porta la companyia des de fa 27 anys, on la majoria dels actors que la conformen són molt joves, «i no per això menys professionals». Amb el mateix nom, el seu fill és un dels protagonistes de l'obra. Josué té 26 anys i fa teatre des dels 8 anys. Per poder pagar-se els bitllets d'avió «vàrem haver de fer moltes funcions i treballar molt», i qualifica l'experiència de «meravellosa».

Més propers geogràficament, la Virginia Zaldívar amb la seva companyia de Barcelona, Teatro Abierto, van portar la nit del dijous la seva versió de l'obra *Hamlet*. Originària de Santa Coloma de Gramanet, de 24 anys, es considera una noia tímida que fugiu de gravacions, fotografies o micros que la puguin fer ser el centre d'atenció. Però aquesta tímida desapareix quan puja a l'escenari.

«Sóc una altra persona, el meu alter ego desapareix, en aquest cas, sóc l'Ofelia». «Fer aquest paper va ser totalment fortuït, la noia que l'havia de fer es va quedar embarassada, vaig estar en el lloc i el moment adequat». La seva versió, *Hamlet, príncipe de la democracia*, «no es vol posicionar políticament» però sí deixa entreveure algunes pinzellades sarcàstiques, omittint la figura del rei amb una de les primeres frases de l'obra: *el rey está*

de fiesta! «Tot és una falsa democràcia».

L'organització i producció d'aquesta tretzena edició ha anat a càrrec de la companyia Teatre de Contacte. David Masgrau, coordinador del Microteatre i acompanyant de la companyia que va inaugurar el festival i de l'Argentina Nosotras, afirma que «tot i fer novatades, perquè és el primer any, anem prou bé. Ha sigut una setmana intensa, hem anat de bòlit, però ha sigut satisfactori».

Llargues caminades d'una sala a una altra, una tarda a contra relloige, persones dolces i alguna d'amarga, trucades telefòniques constants... acabar el dia sent una més en el Fitag de Nits, una festa molt familiar dominada pels cubans i que es va allargar fins que el cos diu prou, resumeixen aquestes vint-i-quatre hores de festival viscudes rere el teló.

Judi Dench enlluerna a Venècia

VENÈCIA | EFE

Judi Dench va enlluernar ahir a Venècia amb la seva tendra, subtil i brillant interpretació de *Philomena*, un paper que hauria de donar-li amb justícia la Copa Volpi a la millor interpretació femenina de la Mostra, on competeix aquest film, dirigit per Stephen Frears.

El film va rebre ahir el més fort i prolongat aplaudiment aconseguit fins al moment per una pel·lícula de la competició oficial d'a-

questa edició de la Mostra i una esplèndida Dench va ser rebuda amb una forta ovació a la roda de premsa, on va assenyalar amb humilitat que la seva principal preocupació no era el seu estat emocional sinó el del personatge que interpretava.

«Intento ajudar explicant la seva història», va afirmar l'actriu, que considera una «gran responsabilitat interpretar algú que està viu», en aquest cas *Philomena*, una dona irlandesa que en la seva

adolescència queda embarassada i acaba en un centre per a «noies esgarriades» i donen en adopció el seu fill.

Cinquanta anys després, la dona decideix confessar el seu gran secret a la seva filla i comença la recerca del fill perdut acompanyada per un periodista, exportaveu del Govern britànic, un personatge tan intel·ligent com irònic a qui dona vida Steve Coogan, que és també coguionista i productor del film.

EFE/CLAUDIO ONORATI

L'actriu britànica Judi Dench.